

Povdariti pa je treba, da je delokrog teh dežel zaenkrat še precej omejen, je manjši, kakor ga imajo sedanje oblastne skupščine v Jugoslaviji. Njih delokrog se ne bo naenkrat na veliko določil, ampak se bo stopnjema razširjal. Ta razširitev Češke bo zadovoljila vse pokrajine. To je delo češko-slovaške ljudske stranke, naše posestrime na Češkem.

Tudi drugod zdvijani parlamenti Nekateri tako radi povdarjajo, da je le Balkan tako balkanski, ker se včasih v parlamentu kaj zgodi, kar bi bilo bolje, da se ne bi zgodilo. Pa so na Angleškem, kjer so sicer ljudje mirne krvi, pretekli teden tudi imeli v irskem parlamentu spopad in je

skupščinska policija od sej izključene poslance ven nosila.

Fašizem divja s sekuro. Znamenje fašizma je snop palic in sekira v snop zasajena. To znamenje je pravilno, kajti fašizem bije naše ljudi v Italiji s celo vrsto raznih šib preganjanja in divja nad njimi s svojo sekuro. Naš list »Goriška Straža« nam je ustavil, urednika Kemperla je dal zapreti in našega poslanca Besednjaka pa je dal pod tako nadzorstvo, da ne more z nikomur govoriti in se sestati. Kako dolgo naj še bo trpljenje naših on kraj meje. Evropa se je včasih skandalizirala nad ravnanjem divjih narodov, kako da se nad fašizmom ne zgraža?

Morilca so dobili in zaprli, poleg nje-ga pa tudi redovnico sestro Konception, o kateri so trdili, da je morilca napeljala k umoru. Pretekli dni se je vršila sodnijska obravnava zoper oba. Toral je svoj zločin priznal in je bil obsojen k smrti. O redovnici Konception pa so izpovedali morilec sam in vse druge priče, da je na umoru popolnoma neprizadeta in nedolžna. Edino, kar se ji more očitati, je to, da se je nekoč pri nekem razgovoru z morilcem Toralom izrazila, da v Mehiki pač ne bo tako dolgo mirno, dokler bo Kaljes živ. A morilec sam je izjavil, da te besede redovnice niso najmanj vplivale na njega, da bi izvršil svoj zločin. A kljub temu so porotniki pod vplivom ulice redovnico proglasili krivim in je bila obsojena na 20 let ječe, na največjo kazen, ki je po mehikanskih postavah za žensko mogoča. Dejanje, ki ga je izvršil Toral, je na vsak način zločin in vse obsodbe vredno, ravnotako pa je vse obsodbe vredno, če nasprotniki vere in Cerkve z vso predrznostjo trdijo, da je bil ta zločin izvršen pod vplivom katoliške redovnice. Se pač ravna po načelu: »Le obrekuj, le laži, nekaj vedno ostane!

Novodobni Vincencij Pavelski. Kako vera Kristusova, če ji človek v resnici odpre svoje srce, še tudi danes rodi prelepe sadove, kaže sledeče: Na Kitajskem živi izpreobrnjenec Loh Pa Hong. Je zelo bogat, a vse svoje premoženje uporablja za to, da izvršuje dela krščanskega usmiljenja. Do sedaj je sezidal dve bolnici, v katerih ima zavetje in postrežbo 1500 zapuščenenih starcev. Da bi lažje več dobrega storil, je ustanovil posebno društvo mož, ki ima nalogo, izvrševati vsa dela krščanskega usmiljenja. Vsako nedeljo po sv. maši obiščejo udje tega društva vsa bližnja sela, poučujejo ljudi v krščanskem nauku, obiščejo bolnike in jetnike v ječah. Posebno skrb obrača Loh Pa Hong na smrt obsojenim. Te skušajo on in njegovi tovariši pridobiti za krščansko vero in jih pred smrtjo krstiti. Tako se jim je posrečilo krstiti že 13.000 poganov, letošnje leto med drugim tudi 33 takih, ki so bili obsojeni na smrt.

Kaj pomeni dobra mati? Pred župnika stopi fantek s prošnjo: »Gospod, ko bi mi pomagali, da bi šel študirat za duhovnika.« Duhovnik malo pomisli: »Nadarjen, marljiv, nepokvarjen, a zraven kakor živo srebro, poleg pri vsaki hudomušnosti.« Naposled pa vendar reče: »No, dobro, pa naj bo.« Fant odbrzi ves srečen domov, kmalu ve vsa vas, da bo »gospod«. Ljudje majajo z glavo, najbolj pa še gospod učitelj, češ, to živo srebro — pa duhovnik! Tečejo leta, nemirni hudomušnež poje novo mašo in sedaj je duhovnik, ki izvrstno deluje v svojem velikem poklicu. Pri neki priliki, ko so govorili o tem odličnem duhovniku, je učitelj vprašal župnika, kaj ga je nagnilo, da se je potegnil za fanta. Župnik je odgovoril: »Ker je imel tako dobro mater.«

ZA NEDELJO

Advent.

Advent je čas hrepenenja. Kako hrepenijo v tem času otroci, da bi prišel kmalu božič, ko bodo stavili jaslice, gledali božično drevo, šli k polnočnici, poslušali veselja polne božične pesmi.

Ali živi to adventno pričakovanje tudi v tebi? Si misliš morebiti malo z nevoljo, morebiti s težko žalostjo: »Saj nisem več otrok.« Res, nisi več otrok, a adventno hrepenenje mora živeti v srcu vsakega kristjana. Sv. evangelij prve adventne nedelje govori o koncu sveta, o prihodu Kristusovem, o poslednji sodbi, o življenju, ki bo potem. In ko govori Kristus o tem, pristavlja: »Kedar pa se bo to začelo goditi, pogledajte in povzdignite svoje glave, ker se bliža vaše odrešenje.« Kaj ne, čudno! Če človek misli, govori o teh stvarih, se boji, se trese pred njim. A Kristus pravi: »Ko se bo približalo to, povzdignite svoje glave, veselite se!« In če prav premislimo, je ta poziv Kristusov čisto upravičen. Saj bo to vendar čist srečen trenutek, ko bo obrisal Bog solze iz naših oči, in ne bo več smrti, tudi ne več žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ko bo vse to minilo. Bo to oni trenutek, ko se človek kakor otrok svojega očeta oklene Boga, se zazre v njegov neskončno lep obraz in začne uživati neizrekljivo srečo. To je presrečen cilj, ki ga je odločil Bog našemu zemeljskemu potovanju, našim težavam in bridkostim, našim bojem in vročim vojskam. In sedaj v adventu naj bi se zamislili v ta svoj cilj, naj bi se naša srca razveselila ob njem, zahrepenela po njem!

O prvih kristjanih vemo, s kakim odprtim srcem so poslušali te evangeljske besede: »Povzdignite svoje glave, ker bliža se vaše odrešenje«, s kako tolažbo in veseljem so mislili na nje, kako so hrepeneli, da bi vendar kmalu prišlo. To mišljenje in hrepenenje tako lepo izražajo besede, ki jih je pisal sv. Pavel kristjanom v Filipih: »Naše življenje pa je v nebesih, odkoder tudi Zveličarja pričakujemo, našega Gospoda Jezusa Kristusa.« Morda vsega tega ne

moreš prav umeti? Glej, oni so pač tako trdno verovali v to srečo, ki nam je obljubljena od Kristusa, oni so se v tej veri radi te sreče odpovedali razkošnemu uživanju, so se odpovedali grehu in strastem, zato so tako hrepeneli po tej sreči, so se je tako veselili, ker so jo smeli gotovo pričakovati. Njim so pač veljale besede: »Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo; blagor žalostnim, ker bodo oveseljeni, blagor njim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali.« Tega »blagor«, ki jim je veljal, so se veselili, hrepeneli so, da bi se kmalu izpolnil nad njimi. Njihovo življenje je bilo veliko adventno hrepenenje.

In če ti pri misli na večnost ne čutiš veselja in hrepenenja, če pri tej misli postajaš nemiren, otožen, če si jo izbiješ najrajši iz glave, ali ni to radi tega, ker si se preveč vmislil in vživel samo v ta svet, ker si se zakopal morda celo v grehe in strasti? Sv. pismo pravi, da je takim smisel na večnost tako silno bridka. Če bi bilo tako, potem ti pač zelo, zelo velja adventni klic sv. Cerkve: »Bratje, ura je, ko naj vstanemo iz spanja.« Vsako leto slišiš ta klic, Bog ve, koliko in kolikokrat ti je že donel, a ti se nisi zmenil za njega, si mislil, da tebi ta klic nima povedati ničesar, da tebi ne velja. Pa povej si enkrat čisto resno, ali si upaš mirno, da, z veseljem misliti na večnost? Če ne, je to gotovo znamenje, kako ti velja adventni klic: »Čas je, da vstanemo iz spanja.« Čas je, da vstaneš iz prevelike navezanosti na zemeljsko. Nihče ti ne prepoveduje, da ne smeš biti skrben in marljiv gospodar, da ti ni treba skrbeti za tvojo družino, a edino ti to ne sme biti, tvoj malik to ne sme postati. Čas je, da vstaneš enkrat iz svojih strasti in slabih navad, čas je, da vstaneš iz svoje mlačnosti.

Da, vstani sedaj v adventu, dvigni se s svojim življenjem k Bogu, potem se bodeš tudi lahko sprjaznil z mislijo na večnost, potem bo tvoje srce zaslutilo nekaj adventnega hrepenenja, a zaslutilo tudi nekaj božične sreče.

*

Mehika. Kakor znano, je bil dne 7. julija t. l. umorjen novoizvoljeni predsednik mehikanski Obregon.